

LBRIS

We know
books

ELOISA JAMES

Năzuințe împlinite

Traducere din limba engleză
CRISTINA MICHAELA TACHE
GABRIEL FLORIN DRĂGHICI

1

Castelul Lindow, Cheshire
Reședința de la țară a ducelui de Lindow

4 iunie 1780

Domnișoara Lavinia Gray se considera destul de curajoasă. În cei 21 de ani ai ei, fusese prezentată unei regine englezoaice și uneia francezoaice fără să-și piardă cumpătul. Când aproape că dăduse nas în nas cu un urs îngrozitor de mare, scosese un chițait, dar nu țipase. Poate că *urs* era o exagerare. Putea fi numit câine, însă numai dacă un câine ar fi avut colți uriași ca de urs și s-ar fi năpustit asupra ta din întuneric.

Țipătul nu ar fi fost nejustificat.

Mai fusese momentul când se bălăcise într-un lac despre care se zvonea că ar fi fost *locuit* de lipitori. Se cutremurase, dar perseverase cu eroism de fiecare dată când de picioare i se lipea ceva moale.

Dar acum?

Să cutreiere pe un coridor, unde se afla dormitorul unui gentleman?

Acum era vorba de stânjeneală la un cu totul alt nivel. Ar fi preferat să înoate într-un lac plin de lipitori, cu apa până la gât, decât să bată la ușa din fața ei.

Ironia era că îi consolase pe o mulțime de tineri gentlemen care căzuseră în genunchi în fața ei, oferindu-se să se însoare cu ea, deși acum își dădea seama că ar fi trebuit să se poarte cu și mai mare blândete. Să-și adune curajul ca să ceară pe cineva în căsătorie era un lucru înspăimântător.

Căci asta era pe cale să facă.

Să facă o cerere în căsătorie.

LBBIS

We know
books

Prin minte îi trecu un țipăt mut: „Pentru numele lui Dumnezeu, cum am ajuns aici?”

Alungă gândul acesta de prisos și încercă să-și adune tot curajul. În general, găsea că rochiile erau o armură redutabilă, utile când trebuia să aibă curaj, dar nici măcar una dintre cele mai elegante toalete pariziene ale ei nu-i era de ajutor. Mătasea de culoarea șampaniei se mula pe silueta ei, apoi se deschidea în volane înfoiate spre tiv; umplutura discretă de la șolduri îi sublinia curbura generoasă a sânilor și-i făcea talia să pară mai îngustă.

În mod obișnuit, s-ar fi simțit invulnerabilă în ea, dar în clipa aceea se simțea doar nesigură și stânjenită.

Problema era că Parth Sterling nu dăduse niciodată de înțeles că ar fi fost atras de silueta ei – sau de oricare altă parte din ea, la drept vorbind. Chiar seara trecută intrase în salon, o salutase cu o mișcare a capului și se dusesse în celălalt capăt al încăperii.

După ce nu o văzuse *doi ani*.

Unde era lacul plin cu lipitori?

–Nu ai de ales, insistase cu vehemență verișoara ei Diana, cu nici zece minute în urmă. *Trebuie să te măriți cu Parth*. Este singurul care o poate salva pe mama ta.

Lavinia trase adânc aer în piept, forțându-se să stea nemișcată și să nu o ia la fugă pe coridor. Cu mâinile făcute pumni pe lângă ea, strânse buzele și mai făcu un pas spre ușă. Mama ei, Lady Gray, trebuia salvată, iar un gentleman obișnuit, oarecare, nu avea să o facă.

Avea nevoie de Parth nu numai pentru că era cel mai bogat burlac din regat, ci pentru că... ei bine, el *rezolva problemele*.

El îndrepta lucrurile.

Probleme de toate felurile.

Gândul acesta o îngheță, și înainte să apuce să se răzgândească din nou, bătu în ușă. Și așteptă.

O cuprinse un sentiment coplesitor de ușurare când nu-i deschise nimeni.

Avea să se întoarcă la Diana și să-i relateze că, în mod inexplicabil, Parth Sterling nu fusese în dormitorul lui, așteptând o cerere în căsătorie.

Era...

Stătea în pragul ușii deschise, scrutând-o cu privirea în coridorul întunecos.

–*Lavinia?*

Ea reuși să afișeze un zâmbet șovăitor.

–Bună!

LBRIS

We know
books

– Dumnezeu! se răsti el, după care privi în ambele direcții. Ce naiba faci aici?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, o înșfăcă de cot, o trase înăuntru și trânti ușa.

Mai devreme, când vorbea cu Diana, totul i se păruse logic, într-un fel oarecum nebunesc: Parth era bogat, Parth nu era căsătorit și Parth rezolva probleme.

Dar față în față cu Parth? Care era mai înalt decât majoritatea bărbaților, mai lat în umeri, cu părul des, pielea de un arămiu cald precum bronzul și ochi negri... Și cu barba aceea! Spre deosebire de ceilalți gentlemeni pe care îi cunoștea, el purta barba tunsă scurt, ceea ce îl făcea să arate ca și când ar fi fost un personaj dintr-o piesă shakespeariană sau de la curtea lui Henric al VIII-lea.

Semăna cu un rege.

– Mă găsesc într-o situație delicată, zise Lavinia, poticnindu-se la fiecare vorbă. În fine, mai mult decât o situație delicată, o problemă. Da, *problemă* este cuvântul potrivit.

De obicei, nu avea dificultăți când vorbea, dar acum avea senzația că frazele îi rătăceau fără țintă prin cap.

– Probabil este vorba despre o problemă îngrozitoare dacă te-a adus la ușa mea. Glasul lui nu era chiar rece, dar ea simți o notă distinctă de ironie.

Oh, Dumnezeu, acum urma să suporte consecințele păcatelor ei!

– Obişnuiam să te numesc Îngrozitorul Parth, zise ea, dregându-și vocea. Era doar în glumă și îmi cer scuze.

– Fără îndoială o glumă, conveni el impasibil. Indiferent care ar fi problema, de ce te afli aici, domnișoară Gray?

– Altădată îmi spuneai Lavinia. De fapt, chiar acum câteva clipe mi-ai spus așa.

– Acum câteva clipe, eram șocat să găsesc o doamnă în fața ușii dormitorului meu. Se pare că amândoi ne-am făcut vinovați de lipsă de bune maniere.

Neîndoielnic, se purtase fără menajamente. Lavinia își împleti degetele, încercând să găsească o modalitate de a aduce în discuție chestiunea căsătoriei. Era un dezastru. Ar fi trebuit să plece. Își spuse în sine ei, foarte ferm, să plece. Picioarele îi rămaseră pironite pe covor.

Parth ridică o sprânceană:

– Ei? făcu el, când devenise limpede că ea rămăsese acolo, în tăcere, prea mult timp. Cu ce îți pot fi de ajutor, domnișoară Gray?

Înainte să se gândească de două ori, privirea ei se îndreptă iute spre ochii lui. Da, îl tachinase. Dar nu credea că o *ura*.

–Lavinia, se corectă el, și privirea i se împlânzi. A fost nepoliticos din partea mea, căci în mod limpede ești într-o situație foarte dificilă. Cum pot să te ajut?

Umilitor era faptul că simpla lui vedere îi făcea inima să bubuie. Nu conta că era din cale afară de arogant și ar fi fost un soț îngrozitor. Din clipa în care îl văzuse prima oară, cu două veri în urmă, stârnise ceva în ea. O irita. O înfuria. O fascina. Acest lucru îi displăcea cel mai mult pentru că spusese foarte clar încă de când o văzuse prima oară că o considera banală, lipsită de minte și inferioară din punct de vedere intelectual.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce se lăsase convinsă de Diana să intre în acest joc?

Își drese glasul.

–Mă întrebam dacă ți-ai făcut vreun plan de căsătorie.

El încremeni.

–Pentru că, zise Lavinia însuflețită de povestea pe care ea și Diana o născociseră, eu sunt... sunt...

Nu putea să facă asta.

Încercă din nou.

–Doar că mă gândeam...

–Îmi propui să mă căsătoresc cu tine? Vocea îi era răgușită. La naiba, Lavinia, îmi propui o căsătorie?

–Ceva de felul acesta, recunosc eu.

Ea își imaginase surprinderea sau respingerea pe față. Nu-și închi-puise... mila.

Dar în ochii lui negri văzu milă, iar un val de jenă îi strânse stomacul. Instinctiv, își mută fulgerător privirea și surprinse imaginea amândurora într-o oglindă atârnată pe perete.

Ea arăta le fel ca în urmă cu două ore, înainte ca mama ei să-i dez-văluie adevărul despre starea lor financiară. Părul ei des avea culoarea aramei; ochii albaștri erau adumbriți de gene dese pe care le înnegrea cu religiozitate. O siluetă voluptuoasă și buze pe care nu se obosea să le vopsească pentru că înfățișarea ei era deja la limita respectabilității.

Acest fapt dovedea cât de înșelătoare putea fi înfățișarea.

Nu mai era Lavinia de acum două ore. Mai întâi pentru că nu mai era respectabilă. La acest gând, din pieptul ei se înalță un chicotit isteric. Domnișoara Lavinia Gray, fiica lui Lady Gray, moștenitoare care fusese curtată pe ambele maluri ale Canalului Mânecii, nu mai era...

Respectabilă.

Și nici moștenitoare.

Încă seducătoare, poate, dar săracă. *Mai rău* decât săracă.

Privirea ei se îndreptă din nou spre Parth și fu frapată de faptul că el nu purta haină, ci doar o cămașă albă de in și că își suflecuse mânecile, dezvăluind niște brațe puternice. Fără perucă, fără haină. Privi în jos. Fără cizme.

– Nu facem parte din aceeași lume, rosti el, prinzându-i gândul, dar neînțelegându-l. Nu vrei să te căsătorești cu mine, Lavinia. Nu pot să-mi imaginez de ce ți-a intrat în cap acest lucru.

Din senin, își făcu apariția o urmă de încăpățănare oarbă.

– Vrei să... Aș putea să știu motivele pentru care mă refuzi?

O privi bănuitor.

– Lavinia, te simți bine?

– Nu prea, răspunse într-o izbucnire de sinceritate. Poate pentru că nu am mai făcut așa ceva niciodată. Era încrezătoare în preajma bărbaților care îi făcuseră curte; atențiile lor confirmau faptul că o găseau atrăgătoare. Dar ceva la Parth o făcea să se simtă nesigură și în defensivă. În același timp, totul în ea forfotea de viață. Bănuiesc că spui nu, adăugă ea.

– Chiar așa e, spun nu, replică Parth.

Tonul lui nu era aspru, dar era lipsit de ambiguități. Se depărtă, rămânând în picioare în spatele unui fotoliu, parcă pentru a pune un obstacol între ei, ca și când ea ar fi fost un câine fioros gata să se repeadă asupra lui.

Nu așa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile.

Diana fusese convinsă că Parth avea să fie de acord și vorbise îndelung despre cum urma să se îndrăgostească de ea după ce aveau să se căsătorească. Cu o tresărire care îi strângea stomacul, Lavinia își dădu seama că fusese de acord cu acest plan deoarece era vorba despre *Parth*.

Care era exact genul de bărbat care nu ar fi acceptat niciodată o mireasă pe care nu ar fi ales-o el. Cu atât mai puțin una care îi dispăcea. Parth era ultimul bărbat care ar fi acceptat să se lase căsătorit pentru banii lui. Nu purta bijuterii scânteietoare drept nasturi și nici nu călătorea într-o caleașcă aurită.

Ce proastă era!

– Lavinia, pot să fac ceva...

– Nu, absolut nimic, rosti ea cu glas voios, îndreptându-se spre ușă. Nu pot să-mi închipui cum mi-a venit o asemenea idee stupidă.

Făcu un pas în fața ei.

–Cum s-a întâmplat?

Nu putea să-i povestească despre bani și smaralde, cum Lady Gray urma să ajungă la închisoarea Newgate dacă ea, Lavinia, nu reușea să rezolve încurcătura în care le băgase mama ei.

–Am avut o slăbiciune profundă, zise, și vorbele-i tâșniră înainte să apuce să le rețină. Doar nu crezi că îi dau câte o poreclă fiecărui bărbat, nu-i așa?

–*Poftim?*

Prin țesătura transparentă a cămășii lui de in văzu cum i se încordează mușchii. Era...

–Glumesc! strigă ea. E timpul să mă întorc în dormitorul meu. Cu siguranță nu-ți dorești să mă găsească cineva aici. Te asigur, Parth, că pot să-i cer unui gentleman să se căsătorească cu mine, dar nu l-aș compromite niciodată pe vreunul.

Mâna lui tâșni și o prinse de braț.

–Nu sunt primul căruia i-ai propus căsătoria?

Era un mârâit.

–Ba da, ești primul, replică ea. Apoi adăugă cu o bravadă nerușinată: Dar acum, după ce am spart gheața, ca să spunem așa, cine știe unde mă voi opri?

Parth clătină din cap.

–Când ai părăsit Anglia, erai cea mai dezirabilă domnișoară de pe piața matrimonială. Nu este nevoie să curtezi un bărbat, Lavinia.

–Vremurile se schimbă, spuse ea cu dezinvoltură.

Privirea lui se mută de la picioarele ei la cap.

–Nu, nu se schimbă. Arăți... Apoi o privi cu mai multă atenție. Stai așa! Înteleg.

–Întelegi?

Își eliberă brațul și începu să se îndrepte spre ușă cu spatele. De ce o ascultase pe Diana? Toată lumea știa că verișoara ei avea o predilecție pentru idei nebunești. Fugise de la propria logodnă cu nimic altceva în afară de o cutie de bonete, iar după aceea devenise guvernantă în casa logodnicului părăsit.

Făcu un pas spre ea, cu o privire hotărâtă.

–Nu este o rușine, Lavinia.

Ea se întristă. Probabil el știa. Deținea o *bancă*, pentru numele lui Dumnezeu! Un sentiment de exasperare îi dădea furnicături pe șira spinării. Dacă își dăduse seama că își pierduse zestrea, n-ar fi putut să spună ceva?

LBRIS

We know
books

–Știi?

Tonul ei era aspru, iar glasul răgușit.

–Pot să presupun.

–Oh!

Fu un cuvânt mărunț și rușinat.

–O să-l găsesc, rosti Parth pe un ton grav și aprig. Și o să-l *ucid*.

–Poftim?

–Pe tatăl copilului tău. Măinile mari ale lui Parth se încleștară pe umerii ei. Spune-mi numele lui! Își îndreptă privirea către pieptul ei, aprecie mărimea sânilor, apoi coborî spre șolduri. Aș zice că sarcina e cam de trei sau patru luni, nu?

Lavinia rămase cu gura căscată, apoi o închise brusc. Mai fusese umilită și altă dată, dar acum...

–Crezi că te-aș decepționa atât de tare? Vorbele îi ieșeau din gură poticnite, dureroase. Parth, știu că nu mă placi, dar mă crezi în stare de așa ceva? Că aș... că ți-aș cere să te însori cu mine ca să ascund faptul că port copilul altui bărbat?

Privirea lui deveni inexpresivă, iar mâinile îi căzură în lături.

–Ai impresia că sunt... că am... că aș...

O durea gâtul așa de rău încât nu putea să vorbească. Știuse că o disprețuia. Dar nu-și închipuise că o credea o ușuratică. Sau, și mai rău, o intrigantă.

Privind retrospectiv, acela fu momentul când Lavinia hotărî că se putea considera curajoasă. Pentru că nu plânse și nici nu țipă. Își adună ultimele fărâme de curaj și își îndreptă spinarea.

Ba chiar ar fi putut să-i arunce un surâs politicos.

–Îmi cer iertare, Parth. Scuză-mă, am vrut să zic domnule Sterling. Am dat buzna în camera ta și ne-am pus și pe tine, și pe mine într-o situație stânjenitoare fără nici un motiv.

Trecu pe lângă el și ieși în fugă, găsind cumva stăpânirea de sine de a închide ușa fără zgomot în urma ei.

2

Grajdurile castelului Lindow

O oră mai târziu

–Elisa este contesă! strigă Parth în direcția lui North – adică a lui Lord Roland Northbridge Wilde, moștenitor al ducatului Lindow și cel mai bun prieten al său din copilărie.

Era călare pe Blue, un cal roib care măsura 1,62 cm la greabăn și a cărui fire arțăgoasă îi făcea probleme lui North.

North se sprijini de gardul din stâlpi de lemn care împrejmuia unul dintre țărcurile de antrenament presărate peste tot în zona grajdurilor și izbucni într-un râset răsunător.

–Mi-ai zis de o sută de ori că nu ai nici un plan să te însori și mai ales că nu te vei însura niciodată cu o lady. După dezastruoasa mea petrecere de logodnă mi-ai spus că nu-i vei da niciodată unei femei ocazia să te părăsească. Și totuși, iată-te intenționând să te însori cu o femeie de viță nobilă?

Parth își struni calul și făcu încă un cerc strâns.

–Elisa este diferită. În primul rând, este italiancă.

Așezat ferm în șa și ținând strâns frâul, Parth conducea cu dexteritate calul în ritmul lui, în jurul țărcului.

Această activitate îi dezvoltase mușchii brațelor, aducându-i la disperare pe croitorul și pe valetul lui. Lui Parth nu-i păsa. Nu exista nimic mai grozav decât bucuria de a-și măsura forțele cu cele ale unui animal splendid precum Blue.

–Cum ai cunoscut-o? îl întrebă North.

Urechile lui Blue se mișcau rapid, sugerând răzvrătire, însă Parth nu mai căzuse din șa din tinerete și nu avea de gând să pățească acest lucru acum.

– Eu și răposatul ei soț am fost buni prieteni în Florența. Era conte, dar nu era un pierde-vară, ca mai toți nobilii. A murit acum un an și ceva.

Blue încercă să scuture din cap și făcu o mișcare în lateral, semn al temperamentului care îl făcuse să arunce din șa o duzină de călăreți de când îl cumpărase North.

– Habar nu aveam că ești în căutare de soție! exclamă North. Refuzi întotdeauna să mă însoțești la baluri.

– Nici nu am titluri de noblețe, nici nu sunt la fel de arătos cum ești tu. Sau cum ai fost odată.

Parth se alarmă, fiindcă de data aceasta Blue chiar se răzvrătea, tropotind ca să-și arate furia, alergând în jurul țarcului cu capul înainte, parcă pentru a-l intimida pe călăreț ca să-l facă să-și piardă cumpătul.

– Războiul îl schimbă pe un bărbat, zise North, ridicând din umeri.

Înainte ca Diana, cea care urma să-i fie soție, să fugă de la petrecerea de logodnă, în urmă cu doi ani, North fusese unul dintre cei mai în vogă gentlemeni din toată Anglia, fiind rareori văzut fără o perucă impecabilă și o haină brodată. Veșmintele lui erau de cea mai bună calitate, tocurile încălțărilor erau roșii, ciorapii de mătase.

Acum purta o cămașă albă simplă, roasă la mâneci, de unde probabil manșetele de dantelă fuseseră smulse. Nici urmă de perucă, iar pielea îi era înnegrită de soare. Își petrecuse dimineața lucrând cu caii și avea o pată de noroi pe obrazul pe care odinioară era aplicată o aluniță de frumusețe.

Vederea lui acum îi dădea lui Parth un sentiment de profundă satisfacție. North nu fusese un simandicos în copilăria lor petrecută împreună; așa fusese mai degrabă Horatius, răposatul frate mai mare al lui North, căruia îi făcuseră nespusă plăcere veșmintele ducale. Care fusese fără cusur în privința înfățișării și a manierelor în cea mai mare parte din timp – doar când nu era cumva beat, așa cum se întâmplase în noaptea în care murise.

– Înțeleg, prin urmare, că pe contesă nu o interesează averea ta, spuse North. Acest lucru este important.

Parth aprobă cu o mișcare din cap. Succesul Băncii Sterling îl propulsase, făcându-l remarcat în înalta societate. Tinere de viță nobilă se dovediseră extrem de dornice și de grăbite să se mărite cu un bărbat a cărui avere personală se număra printre cele mai de văză din țară.

Se încruntă. Acum, când exclusese ideea unei sarcini, nu reușea să-și dea seama ce problemă ar fi împins-o pe Lavinia în brațele lui. Dificultăți

financiare? Nu avea nici o logică. Numeroși gentlemen ar fi fost fericiți să se însoare cu ea, cu sau fără zestre.

Nu avea de gând să-i povestească lui North despre vizita Laviniei în dormitorul său în dimineața aceea și cu atât mai puțin despre absurda ei cerere în căsătorie. Nu reușea să găsească nici o noimă bizarei ei vizite, dar al naibii să fie dacă nu intenționa să afle înainte de lăsarea serii ce anume o împinsese la un asemenea gest extrem!

Tânăra nesupusă, cu bonetele ei extravagante și manierele lipsite de respect îl tulburase întotdeauna, însă acum simțea un ghimpe de vinovăție. Îl șocase peste măsură cu acea cerere în căsătorie, iar el nu reacționase atât de bine cum ar fi putut să o facă.

– Ai grijă! strigă North răstit.

Parth nu se obosi să răspundă. Simțise deja schimbarea în atitudinea calului: tensionarea coapselor puternice, tremurul care pulsa sub pielea lucioasă.

Pe neașteptate, calul își arcui spinarea și făcu un salt, cu toate cele patru copite în aer, apoi ateriză pe pământ doar ca să sară din nou, străduindu-se din toate puterile să-și arunce călărețul din șa. Parth se lipise strâns de el, ca scaietele, bucurându-se de această încleștare om contra animal, dar respectând forța extraordinară pe care o dovedea Blue în lupta de a scăpa de pacostea reprezentată de un om în șa.

Când, în cele din urmă, calul se liniști, suflând greu și cu coama înnegrită de sudoare, Parth se aplecă în față și rosti:

– A fost un efort minunat, Blue. Mi-ar plăcea să folosești toată această energie pentru ceva mai bun.

Blue își trase buzele, dezvelindu-și dinții, și își necheză aversiunea față de această idee. Parth se așeză mai bine, genunchii lipiți de crupă țintuindu-l în șa, iar Blue zvâcni în aer cu greabănul înainte, încercând cu fiecare răsucire acrobatică să se elibereze.

Când reveniră din nou amândoi pe pământ, Parth își trecu mâna liniștitoare peste grumazul puternic al lui Blue.

North încă stătea sprijinit de gard, cu brațele atârinate peste stinghia de sus.

– Am plătit peste 80 de lire sterline pe el, dar a meritat. O să fie un splendid exemplar de vânătoare.

În timp ce Blue făcea o nouă încercare de a se elibera, Parth se decise. Strigă peste nechezatul furios al calului:

– Îți dau dublu!

North așteaptă până când, cu toate cele patru copite pe pământ, Blue se relaxă.